

IZ MOJEGA DNEVNIKA

25. 12. 2015

Zdravo, sem Jemma, kličejo me Jem. Sploh ne morem verjeti, da so mi za božič kupili dnevnik. Mislim ... ali je na tem svetu sploh še bolj neuporabno darilo, kot je dnevnik? Ampak če ga že imam, bom pa poskusila pisati vanj. Mogoče mi bo pa všeč. Skratka, danes je dober dan, ker so mi starši dovolili, da grem za novo leto na vaško zabavo. Verjetno sta se tastara počutila neprijetno zaradi tega groznega darila. Komaj čakam, ker bodo tam vsi moji prijatelji. Prišel bo tudi prijatelj s facebooka. Ja, saj vem, ni varno in bla, bla, bla. Povsod okoli mene bodo moji znanci. Nič ne more iti narobe. Grem zdaj spat. Noč.

31. 12. 2015

Joooj, komaj čakam. Sem že urejena, časa imam pa še pol ure. Pa sem šla dnevnik pisat, ker že dolgo nisem nič napisala. Res me zanima, če bo Anže (prijatelj s facebooka) tudi v živo tako lep. Upam, da bo tako super, kot si zamišljam, da bo. Grem zdaj. Dijo.

1. 1. 2016

Ni bilo super ... To je bila najhujša noč v mojem življenju ... Tako me je strah. No, spoznala sem Anžeta. Uničil mi je življenje. Kako je lahko to naredil ... 100% mi je nekaj stresel v pijačo, ki mi jo je prinesel. Samo tako lahko pojasnim, zakaj se kasneje nisem mogla premikati. Kako je lahko nekdo tako krut? Zakaj bi mi to naredil? Res me je strah ... Čisto sama sem ... Želim si umreti ... Zame ni srečnega konca.

10.1.2016

Danes je moj rojstni dan ... In danes se bom ubila. Ironično ... Kajne? Povsod gledam te oglase, naj poiščemo pomoč, ko smo v stiski. Ampak ni tako lahko!!! Kako naj bi sploh govorila s kom o tem? Če bi, bi se me ljudje izogibali, kot da imam kugo, in grdo govorili o meni. Ne, lažje bo preprosto umreti ... Nobenih čustev več ... Nobene bolečine več ...

4. 2. 2016

No ... nisem mrtva. To je preprečil moj trener. Matic mu je ime. Ne vem zakaj, ampak začel se je pogovarjati z mano in od takrat se pogovarjava vsak dan. Pomaga mi. Razmišljam o tem, da bi mu povedala. Ker če je kdo, ki mi lahko pomaga, je to on. To je nekaj novega za mene ... Še nikoli nisem imela tako dobrega prijatelja. Ko se pogovarjava, pozabim na svoje probleme. In za nekaj trenutkov je spet vse v redu.

15. 3. 2016

Povedala sem mu in razumel je ... Pomaga mi ... S čim si človek, kot sem jaz, zasluži tako dobrega prijatelja ... Povedala sem mu tudi, da mi je rešil življenje ... Ni mi odgovoril, samo nasmehnil se je in me objel. Vse skupaj je tako težko. Ampak se trudim in počasi se počutim bolje. Res ne vem, no... Mogoče pa le je možnost, da nekega dne pozabim na **to**. Da bom nekega dne srečna.

5. 5. 2016

Spet sem ga videla. Spet sem videla Anžeta. Bil je pred mojo šolo. Tako zelo sem se bala, da mi hoče kaj narediti, da sploh nisem šla domov, ampak sem kar v šoli počakala na trening. Ravno ko sem začela puščati **vse** za sabo, pride in me spomni na **vse skupaj**. Ali ni naredil že dovolj? Zakaj me preprosto ne more pustiti pri miru?!

25. 6. 2016

Po **tistem** srečanju sem bila tako prestrašena, da nisem šla v šolo ves teden, pa še naslednji teden ne bi odšla, če mi Matic ne bi dal svoje telefonske številke in rekel, da ga lahko pokličem kadarkoli ... Danes je hvala bogu konec šole. Sedaj mi cele počitnice ne bo treba nikamor iti. Počutim se kar dobro, a imam napade panike. Upam, da mi bo uspelo, da se jih znebim.

31. 8. 2016

Jutri je moj prvi dan v gimnaziji. Odločila sem se, da bom obrnila stran ... začela na novo. To pomeni tudi, da bom nehala pisati dnevnik, ker je preveč povezan s **tem**, kar se mi je zgodilo. Nimam več napadov panike, kar je dobro. In tudi počutim se precej dobro. Še vedno pa me je strah. Nisem več prepričana, da bo to kdaj minilo.

(Pripisano 11. 1. 2025.)

Že deset let je minilo od takrat. In lahko rečem, da sem srečna. Pozabila sicer na ne bom nikoli, ampak sem srečna. Matic je še vedno moj najboljši prijatelj. Ne glede na vse, kar se zgodi. Imam tudi fanta, ki je preprosto super. Danes greva na večerjo. In mislim, da me bo zaprosil. Mogoče pa res tudi zame obstaja srečen konec.